

Šiel vojaček na vojnu sám, svojej milej odkazoval, žeby sa nevydávala, sedem rôčkov ho čakala.

Keď už bolo sedem rôčkov, žalo dievča za potôčkom; keď nažalo, naviazalo, dokola sa obzeralo.

Videla tam stáť vojaka, svoj-milého kamaráta. Čo milý na vojne delá, že sa domov nepoberá? Tvoj milý sa už oženil, a ja som mu na svadbe byl. Čo odkážeš, Andulenka, moja verná frajerenka?

Odkážem mu toľko zdraví, jako na tej lúke trávy; nech mu boh dá toľko šťastia, koľko na tej hore lístia.

Dobre ty máš, Andulenka, že si na mňa nič neriekla. Z vojny sa idem vymeniť, a idem sa domov ženiť.

Melódia: Sl. sp. D 8.

337.

Už som pochodil všetky dediny, aj Trenčín, aj Trenčín, ešte som nemal takej frajerky ako včil, ako včil.

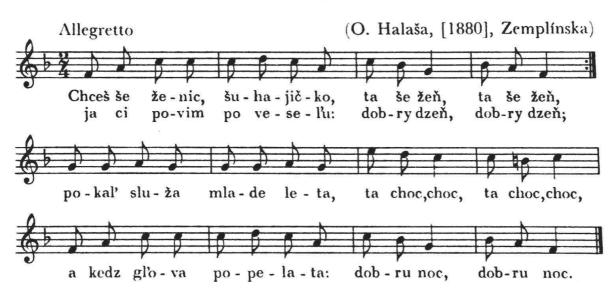
(Ona sa točí, má sivé oči ako ja, ako ja; dajže ju, bože, do môjho lože vedľa mňa, vedľa mňa.)

Koll. I, 74

V 1. vyd. začína nápev notou c2.

Melódia: Für. 9: Už som pochodiu všecky dediny - [Sl. sp. III 601].

338.

Chceš še ženic, šuhajičko, ta še žeň, ta še žeň, ja ci povim po veseľu: dobry dzeň, dobry dzeň; pokaľ služa mlade leta, ta choc, choc, ta choc, choc, a kedz gľova popelata: dobru noc, dobru noc.

Melódia: 1. časť [Sl. sp. D 79].